

ת"פ 39990/04/16 - מדינת ישראל נגד שגיב טירי, דוד כהן-לסרי, אלידור מכלוף, עדן אנקונינה, אבי שירי, אדם בן שמחון, לירון טירי, כולם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 39990-04-16 מדינת ישראל נ' טירי ואח'
ת"פ 69152-11-16 מדינת ישראל נ' טירי

בפני כבוד השופט מרדכי לוי
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י עו"ד גיא גורן, פמת"א (פלילי)

נגד
הנאשמים

1. שגיב טירי
 2. דוד כהן-לסרי
 3. אלידור מכלוף
 4. עדן אנקונינה
 5. אבי שירי
 6. אדם בן שמחון
 7. לירון טירי
- כולם ע"י עו"ד תמיר סננס

החלטה

כללי

1. ביום 20.4.16 הוגש כתב אישום נגד נאשמים 1-6 ב-ת"פ 39990-04-16; וביום 30.11.16 הוגש כתב אישום נוסף, נגד נאשם 7 ב-ת"פ 69152-11-16; ולאחר מכן אוחד הדיון בשני התיקים נגד שבעת הנאשמים, באשר דובר באותה פרשה, והוגש אפוא כתב אישום מתוקן ומאוחד.

ביום 21.3.17 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, שבמסגרתו תוקן בשנית כתב האישום המתוקן. כמו כן, התייחס הסדר הטיעון גם לעתירה משותפת לעניין העונש, בבחינת הסדר "סגור".

באותו יום, 21.3.17, הורשעו שבעת הנאשמים, עפ"י הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן בשנית, לרבות ובעיקר בעבירה של סחיטה באיומים שהביאה לדבר מעשה (בצוותא חדא) (ריבוי מעשים), לפי סעיפים 428 סיפא ו-29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 - אשר באישום הראשון בכתב האישום, שיוחס לכל הנאשמים.

כמו כן, בהמשך אותו יום, 21.3.17, ניתן גזר הדין בעניינם של שבעת הנאשמים, שבו החלטתי לכבד את הסדר

עמוד 1

הטיעון בכל הנוגע לעתירה המשותפת לעונש בגדרו של הסדר הטיעון ה"סגור".

2. עפ"י עובדות המבוא לכתב האישום המתוקן בשנית, שבהן כאמור הודו כל הנאשמים במסגרת הסדר הטיעון, החל משנת 2011 התגוררו נאשם 1 ואחיו, נאשם 7, בבית המלון "ווסט" תל אביב (להלן: "**בית המלון**"), בדירות פרטיות שאותן שכרו לטווח ארוך. החל מהמחצית השניה של שנת 2015 ועד ליום מעצרו של הנאשמים (נאשמים 1 עד 6 נעצרו ביום 6.4.16 ואילו נאשם 7 נעצר בחודש נובמבר 2016), התנהלו הנאשמים כחבורה אחת הנמצאת יחד והמונהגת ומונחת ע"י נאשם 1, אשר צירף אליו את כל יתר הנאשמים על מנת שישהו עמו בבית המלון בהרכבים שונים. הנאשמים השתמשו בבית המלון כמקום התוועדות לניהול עסקיהם וכן על מנת להעביר בו ובמתקניו את שגרת יומם ולילותיהם. במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום נקטו הנאשמים אמצעי אלימות, הפחדה ואיומים כלפי אורחי המלון, מנהליו ועובדיו. הנאשמים הילכו אימים על עובדי בית המלון ומנהליו, השמיעו איומים ישירים ומרומזים על חייהם, במטרה להיענות לדרישותיהם ולגחמותיהם השונות. כתוצאה מכך קיבלו הנאשמים עבור חבריהם ובני משפחותיהם סוויטות במלון, שירותי הסעדה ושימוש בטרקלין העסקים של המלון, ללא תשלום או במחירי "רצפה". בעקבות כך ומתוך פחד והכנעה מפני הנאשמים, נענו עובדי המלון ומנהליו לכל דרישותיהם וגחמותיהם של הנאשמים.

עפ"י עובדות האישום הראשון והעיקרי בכתב האישום, אשר יוחס כאמור לכל הנאשמים, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הפגינו הנאשמים נוכחות מאיימת בבית המלון, מתוך כוונה להלך אימים בהתנהלותם זו על מנהליו ועובדיו. הנאשמים נהגו בבריונות מוחצנת אל מול מנהל המלון ועובדיו, קיללו אותם ואיימו עליהם, במטרה להלך עליהם אימים ולהטיל עליהם פחד ומורא אשר יאפשרו לנאשמים לעשות ככל העולה על רוחם בבית המלון ולנהוג במקום כקניינם הפרטי. כתוצאה מהפחד ומהאיומים שהטילו הנאשמים על מנהלת בית המלון ועל עובדיו, ביססו הנאשמים שליטה על מתחם בית המלון ועשו במקום ככל העולה על רוחם. בין היתר החנו הנאשמים את רכביהם בשטחי חניה השייכים למלון עפ"י רצונם ואת אופנועיהם בפתח בית המלון דרך קבע במרחבי הולכי הרגל, תוך התעלמות מבקשות גורמי המלון להזיזם מהמקום.

בסעיף 18 לעובדות האישום הראשון, הרלוונטי במיוחד לענייננו, צוין כי:

"א. הנאשמים רישתו את הכניסות והיציאות של חניון בית המלון ברשת מצלמות פנימית המשרתת אך ורק אותם או מי מהם. בנוסף התקינו הנאשמים בחניון המלון מצלמות בסמוך לכלי הרכב של נאשם 1 ושל אחיו נאשם 7, וכל זאת ללא הסכמה וללא ידוע של מי מהנהלת בית המלון.

ב. ביום 1.12.16 או בסמוך לכך התקינו נאשמים 1, 4 ו- 7, בקדמת בית המלון, תורן שעליו מורכבת מצלמת 360 מעלות, המתעדת, בזמן אמת, את סביבתו החיצונית של בית המלון ואת הכניסה אליו, וכל זאת ללא הסכמה וללא ידוע של מי מהנהלת בית המלון.

ג. רשת מצלמות פרטית זו אפשרה לנאשמים לצפות באמצעיהם על כל המתרחש בתוך בית המלון ומחוצה לו".

3. ביום 21.3.17, בעקבות הצגת הסדר הטיעון לבית המשפט, הורשעו כאמור הנאשמים, עפ"י הודאתם, בעבירות שבכתב האישום המתוקן בשנית, ולאחר מכן טענו באי כוח הצדדים לעונש, תוך שביקשו לאמץ את הסדר הטיעון בעניין העונש.

לאחר סיום הטיעונים לעונש (ודברם האחרון של הנאשמים) ובטרם ניתן גזר הדין, ביקש עו"ד תמיר סננס, ב"כ נאשמים 1 ו-7, צו להחזרת המוצגים לבעליהם. ב"כ המאשימה השיב כי **"עקרונית יש הסכמה להחזרת המוצגים, אך נבחן בשבוע הקרוב איזה מוצגים ניתן יהיה להחזיר ואיזה לא"**. עו"ד סננס הגיב על כך בציינו כי **"נגמר התיק, אין מוצגים, הם לא יכולים לשמש כראיה, לכן אבקש החלטה מאדוני שיוחזרו המוצגים"**.

4. בגזר הדין, שניתן כאמור עוד באותו יום, 21.3.17, ציינתי, בין היתר, כי:

"10. לאחר שבחנתי את עובדות כתבי האישום המתוקנים בתיק העיקרי ובתיק המצורף ואת עמדות הצדדים וכן את הרישומים הפליליים של נאשמים 1, 2, 5, 6 ו-7 - החלטתי לכבד את הסדר הטיעון, בהיותו סביר בנסיבות העניין..."

אכן, העבירות שבהן הורשעו הנאשמים ובעיקר הנאשמים 1 ו-2 הן חמורות. מדובר בעבירות שאינן כישלון חד פעמי, אשר מצדיקות ככלל להטיל על הנכשלים בהן עונשי מאסר ממשיים ומרתיעים. כמו כן, כאמור, לחובת נאשמים 1, 2, 5, 6 ו-7 עבר פלילי, ובמיוחד לחובת נאשם 1 עבר פלילי מכביד. אך, מנגד, יש ליתן משקל ממשי לנטילת האחריות מצד הנאשמים, להודאתם, לחסכון בזמן השיפוטי ובזמן ההעדה שהתייגה של עשרות עדים. העונשים שעליהם הסכימו באי כוח הצדדים נותנים ביטוי לחומרת העבירות מצד אחד ולנסיבות המקלות מן הצד האחר, תוך הבחנה בין הנאשמים השונים, לפי מידת מעורבותם בפרשה ולפי מידת החומרה של מעשיהם, כאשר הנאשמים 1-2 הם הנאשמים העיקריים. מדובר בעונשים מידתיים ומאוזנים, אשר מביאים בחשבון גם את העבר הפלילי של רוב הנאשמים ואת העדר העבר הפלילי של מקצתם".

בסופו של דבר הוטלו על הנאשמים העונשים הבאים, כאמור תוך כיבוד הסדר הטיעון ה"סגור" לעניין העונש:

על נאשמים 1 ו-2: 22 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

על נאשמים 3 ו-5: 5 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

על נאשם 4: 11 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

עמוד 3

על נאשם 6: 6 חודשי מאסר על תנאי.

על נאשם 7: 4 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

הבקשה להחזרת תפוסים והבקשה לחילוט

5. כאמור, לאחר סיום הטיעונים לעונש ובטרם ניתן גזר הדין, ביקש עו"ד תמיר סגנס, ב"כ נאשמים 1 ו-7, צו להחזרת המוצגים לבעליהם. ב"כ המאשימה השיב כי **"עקרונית יש הסכמה להחזרת המוצגים, אך נבחן בשבוע הקרוב איזה מוצגים ניתן יהיה להחזיר ואיזה לא"**. עו"ד סגנס הגיב על כך בציינו כי **"נגמר התיק, אין מוצגים, הם לא יכולים לשמש כראייה, לכן אבקש החלטה מאדוני שיחזרו המוצגים"**.

6. למעשה, בכתב האישום לא נכללה בקשה לחילוט.

גם בגזר הדין לא היתה התייחסות לנושא המוצגים, לנוכח עמדת בא כוח המאשימה, שהוצגה סמוך לפני מתן גזר הדין, כי הגם שיש הסכמה עקרונית להחזרת המוצגים, הוא יבחן ("בשבוע הקרוב") אילו מוצגים ניתן להחזיר ואילו לא.

7. רק ביום 9.4.18, דהיינו למעלה משנה לאחר מתן גזר הדין, הגישו תחילה באי כוח הנאשמים בקשה להחזרת תפוסים.

בבקשה צוינו, בין היתר, מועדי הגשת כתבי האישום נגד הנאשמים ומועד מתן גזר הדין וכן צוין כי:

3. במסגרת מעצרים של הנאשמים תפסה היחידה החוקרת תפוסים שונים, ביניהם: מכשירים ניידים, טאבלטים, מצלמות, מסמכים שונים ועוד.

4. עתה, משנסתיימו ההליכים, מבוקש להורות ליחידה החוקרת להשיב את כל אשר נתפס לכל הנאשמים...."

8. הבקשה הועברה לקבלת תגובת המאשימה.

בתגובת פמת"א מיום 15.4.18 ציין בא כוח המאשימה כי: **"המאשימה מסכימה להחזרת המוצגים אשר נתפסו אצל הנאשמים בתיק זה. המאשימה מתנגדת להחזרת מצלמות אבטחה וציוד צילום אשר שימשו את הנאשמים לביצוע מעשי הסחיטה בבית המלון ובמידת הצורך מבקש הח"מ לקיים דין בעניין זה"** (ההדגשה בקו היא במקור).

9. בהחלטה, על גבי פתקית, שניתנה על ידי ביום 16.4.18, הוריתי כי "יוחזרו רק המוצגים שנתפסו אצל הנאשמים - כעמדת המאשימה בתגובתה".

10. ביום 26.4.18 שלח עו"ד סננס לבית המשפט "תגובת המבקש להחלטת בית המשפט" ובה צוין כי:

1. "בהמשך להחלטת בית המשפט הנכבד (כב' השופט מ' לוי) מיום 16.4.18, מבקש הח"מ לציין כי התפוסים כולם שייכים לנאשמים.

2. אין כל בסיס חוקי או אחר להתנגדות המאשימה.

3. אשר על כן, מבוקש לקבוע דיון בו יתבקש בית המשפט הנכבד להורות על השבת התפוסים כולם...".

11. ביום 29.4.18 קבעתי דיון בבקשה, במעמד הצדדים, ליום 16.5.18, תוך שביקשתי כי באי כוח הצדדים ינסו בשלב הראשון להידבר כדי לבדוק אם הם יכולים להגיע להסכמות בעניין זה, ואם לא יגיעו להסכמות, על באי כוח הצדדים לסכם בכתב את טענותיהם לפני מועד הדיון, שנקבע כאמור ליום 16.5.18.

12. בטיעוני בא כוח הנאשמים שהוגשו בכתב צוין, בין היתר, כי אין סמכות למאשימה להחזיק ברכושם של נאשמים לאחר שהסתיים התיק בהסדר, וכי:

1. "ביום 21.3.17 בא לסיומו התיק שבכותרת. התיק הסתיים בהסדר.

2. הח"מ הפך והפך בדבר ולא מצא מכוח איזו סמכות או באיזו זכות מחזיקה המאשימה ברכושם של נאשמים לאחר שהסתיים התיק בהסדר... כל שאמרה המאשימה, כי הפריטים "סייעו" למבקשים לבצע עבירות. לא ברור איך "סיועם" של הפריטים (מבלי להיכנס לנכונות האמור), יכולה להניב סמכות תפיסה עתה.

...

4. כאמור, בהסדר סגור עסקינן, ומשלא התבקש חילוטם של התפוסים במסגרת גזר הדין ומשגזר הדין חלוט מזה למעלה משנה, ברור כי המאשימה חייבת להשיב את התפוסים לידי בעליהם.

5. מובן מאליו כי החזקת התפוסים מהווה פגיעה בזכות יסוד שהיא נעשית ללא צורך, ללא מטרה וללא כל סמכות" (ההדגשה בקו היא במקור).

13. בטיעוני המאשימה בכתב צוין בא כוח המאשימה, בין היתר, כי ביום 16.4.18 כבר דחה בית המשפט

את בקשת הנאשמים להחזרת כלל התפוסים, תוך שנקבע כי יוחזרו רק המוצגים שנתפסו אצל הנאשמים - כעמדת המאשימה בתגובתה.

עוד ציין בא כוח המאשימה כי המאשימה מתנגדת בתוקף להחזרת מצלמות האבטחה לידיהם של הנאשמים והיא תבקש מבית המשפט לחלט רכוש זה לטובת המדינה, בהתאם להוראות סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**"), תוך הפניה בעיקר להוראות סעיפים 32 ו-39(ג) לפקודה.

בית המשפט התבקש אפוא להורות על חילוט כל מצלמות האבטחה השייכות לנאשמים, אשר נתפסו במרחב בית המלוך "ווסט" בתל אביב ואשר שימשו את הנאשמים כאמצעי לביצוע העבירות ושהן אף נעברו העבירות שבהן הודו הנאשמים והורשעו.

14. בדיון שהתקיים ביום 16.5.18 חזרו באי כוח הצדדים על עיקרי הטענות שהגישו בכתב והפנו בעיקר אל ע"פ 1000/15 אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל (3.7.15) (להלן: "**עניין אלחוזה**").

בא כוח המאשימה הבהיר כי המאשימה מסכימה להחזרת כל התפוסים של הנאשמים מלבד המצלמות וציוד הצילום ששימשו את הנאשמים לביצוע העבירות שבהן הורשעו.

מנגד, בא כוח הנאשמים חזר על טענתו כי משחלפה יותר משנה מאז הפך גזר הדין לחלוט, ובמיוחד משמדובר בגזר דין שניתן בעקבות הסדר טיעון "סגור", שאומץ על ידי בית המשפט, ומשלא היתה בקשת חילוט בכתב האישום ומשלא היתה התייחסות לנושא החילוט בהסדר הטיעון שאומץ כאמור - אין סמכות למאשימה להמשיך להחזיק ברכוש כלשהו של הנאשמים, לרבות במצלמות וציוד הצילום השייכים לנאשמים, שנתפסו במסגרת החקירה.

דין והכרעה

15. בסעיף 32 לפקודה נקבעה הסמכות של המשטרה לתפוס כל חפץ, אם יש לשוטרי יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה.

16. בסעיף 39 לפקודה נקבע כי:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32... אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

...

(ג) צו חילוט לפי סעיף זה יכול שינתן בין בגזר הדין ובין על פי עתירה מטעם תובע".

17. כפי שהוטעם בעניין **אלחווה**, בפסקה 24 לפסק הדין של כב' השופט נ' סולברג, אכן "**ככלל, מוטב לו לנושא החילוט להיות נדון בד בבד עם הטיעונים לעונש, כדי לקבל ביטוי הולם ומאוזן בגזר הדין. הגשת בקשה למתן צו חילוט לאחר מתן גזר הדין, צריך שתהיה היוצא מן הכלל**".

18. עם זאת, כפי שהובהר בהמשך פסק דינו הנ"ל של כב' השופט סולברג, בפסקה 26:

"אין להסיק מדברי כי בקשה למתן צו חילוט שהוגשה לאחר מתן גזר הדין דינה להידחות אך ורק בשל כך. הסמכות להגשת בקשה שכזו גם לאחר מתן גזר הדין שרירה וקיימת לנוכח הוראת סעיף 39(ג) לפקודה. יחד עם זאת, סבורני כי בנסיבות המתאימות, שיהיו בהגשת בקשה למתן צו חילוט ללא סיבה מוצדקת, אפשר שיהווה שיקול לדחיית הבקשה (כפי שאמנם נעשה בעבר, ראו למשל, את דברי השופט י' נועם בהחלטתו בת"פ (י-ם) 14629-04-12 מדינת ישראל נ' ג'ועבה (12.11.14), בפסקה 4). זאת, בשים לב למשך השיהוי וההצדקה לו, מידת הפגיעה באיזון שיצר גזר הדין, האינטרס הציבורי בשימוש מושכל בכספי ציבור, וכיוצא בשיקולים הללו".

19. בהחלטה שניתנה על ידי כב' השופט י' נועם בעניין **ג'ועבה**, שאוזכרה כאמור בפסק הדין של כב' השופט סולברג בעניין **אלחווה**, צוין, בין היתר, כי הבקשה של המדינה לחילוט רכבו של המשיב דשם הוגשה למעלה משנה לאחר מתן גזר הדין. באותו עניין המשיב הורשע עפ"י הודאתו בחמש עבירות של פעולה ברכוש למטרות טרור - בעקבות הסדר טיעון שלא התייחס לעניין העונש. כב' השופט נועם דחה את בקשת המדינה לחילוט הרכב, תוך שציין כי אמנם בהתאם להוראת סעיף 39 לפקודה מוסמך בית המשפט, עפ"י שיקול דעתו, להורות על חילוט רכוש אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו, הוא בעל החפץ; אולם, מאחר שדינו של החילוט כדין עונש, מצווה בית המשפט לתת דעתו גם על השלכות החילוט וכיצד הוא משתלב במערך רכיביו האחרים של גזר הדין. כב' השופט נועם הוסיף והטעים, תוך הפניה לע"פ 2963/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.2.14), בפסקה 34, כי חילוט נועד למנוע ביצוע של עבירות באמצעות אותו רכוש, למנוע מעברין את שכר העבירה או להבטיח תשלומם של קנס; וכן הוטעם כי חילוט רכוש בנוסף לעונש לא יעשה כדבר שבשגרה, אלא רק במקרים שבהם קיימת זיקה מובהקת בין ביצוע העבירה לבין הרכוש שחילוטו מתבקש ובשים לב למכלול הענישה בנסיבות העניין.

באותו מקרה נקבע על ידי כב' השופט נועם כי לא קמה הצדקה לחילוט הרכב, שכן מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי לא היתה זיקה כלשהי בין ביצוע העבירות לבין הרכב שחילוטו התבקש, ובנוסף לכך, הבקשה לחילוט היתה נגועה בשיהוי בלתי מוצדק של למעלה משנה לאחר מתן גזר הדין.

20. במקרה דנן, **בשונה מאשר** במקרה נושא עניין **ג'ועבה** הנ"ל, המצלמות וציוד הצילום שימשו את הנאשמים בביצוע העבירות שבהן הורשעו וקיימת אפוא **זיקה הדוקה ומובהקת** בין ביצוע העבירות לבין אותן מצלמות וציוד הצילום.

אמנם, מוטב היה כי כבר בכתב האישום תיכלל בקשה לחילוט המצלמות וציוד הצילום; ומשהדבר לא נעשה בגוף כתב האישום, מוטב היה כי הנושא ימוצה בטיעונים לעונש בטרם ניתן גזר הדין או בסמוך לכך.

לעומת זאת, בפועל, כאמור, לא רק שהבקשה לחילוט לא נכללה בכתב האישום, הבקשה לחילוט הועלתה רק בתגובה לבקשת באי כוח הנאשמים להחזרת התפוסים וזאת למעלה משנה ממועד מתן גזר הדין, דהיינו בשיהוי ממושך.

מלבד השיהוי הממושך, לא התעלמתי גם מכך שבענייננו מדובר בהסדר טיעון "סגור", דהיינו בהסדר טיעון שהתייחס לנושא העונש, אשר כאמור כובד בפועל על ידי בית המשפט. על כן, מן הראוי היה כי נושא החילוט יהיה חלק מהסדר הטיעון, או שהסדר הטיעון יתייחס לבקשת המאשימה לחלט את המצלמות ואת ציוד הצילום.

עם זאת, יצוין כי הסדר הטיעון כלל עתירה משותפת לעניין עונש המאסר בלבד - המאסר בפועל והמאסר המותנה - ללא כל התייחסות לרכיבים כספיים, דהיינו ללא כל רכיב של קנס או של חיוב בפיצויים.

כפועל יוצא מכך, משאומץ כאמור הסדר הטיעון, גם גזר הדין לא כלל הטלת קנס, או חיוב בפיצויים, על מי מהנאשמים.

זאת ועוד, במקרה דנן, בשונה מאשר במקרה נושא החלטתו של כב' השופט א' משניות ב-ת"פ (ב"ש) 61031-01-16 **מדינת ישראל נ' בלטה** (13.1.2017), שאליו הפנה ב"כ הנאשמים, ושב עתרה המאשימה במסגרת הסדר הטיעון שם להטלת קנס, בנוסף למאסר בפועל ולמאסר מותנה - אין לומר כי ניתן ללמוד מהסדר הטיעון במקרה שלפנינו על מעין "הסדר שלילי" בעניין החילוט ואין ניתן לומר כי בעקבות הסדר הטיעון נוצרה ציפייה של מי מהנאשמים שלא יחולט חלק מהרכוש שנתפס במסגרת החקירה, ובמיוחד הרכוש שבאמצעותו בוצעו העבירות; זאת, שכן, כאמור, בסוף הטיעונים לעונש ובטרם ניתן גזר הדין, הבהיר ב"כ המאשימה כי יבחן את הבקשה של ב"כ הנאשמים להחזרת הרכוש של הנאשמים.

סיכומם של דברים, **בנסיבות המיוחדות והכוללות** של המקרה דנן, לנוכח **הזיקה ההדוקה והמובהקת** בין המצלמות וציוד הצילום לבין ביצוע העבירות, ובשים לב לעובדות כתב האישום המתוקן בשנית שבהן הודו הנאשמים, **ובמיוחד בשים לב לעובדות סעיף 18 לאישום הראשון**, אשר צוטטו לעיל, וכן בשים לב לסמכות המוקנית לבית המשפט מכוח סעיפים 32 ו-39 לפקודה, לרבות סעיף 39(ג) שלפיו צו חילוט יכול שיינתן לא רק בגזר הדין - **חרף השיהוי הממושך** בבקשת החילוט מצד המאשימה, החלטתי לקבל את עמדת המאשימה ולהורות על חילוט המצלמות וציוד הצילום, כבקשת המאשימה.

למעשה, במקרה שלפנינו מדובר במקרה **מובהק** שבו האינטרס הציבורי מחייב חילוט הרכוש שבאמצעותו בוצעו העבירות, לנוכח **מהותה ועוצמתה של הזיקה** ההדוקה בין הרכוש נושא החילוט לבין ביצוע העבירות; ולכן **באיזון הראוי בין מכלול השיקולים הרלוונטיים, גובר האינטרס הציבורי האמור על פני יתר השיקולים הנוגדים לרבות שיקול השיהוי מצד המאשימה.**

למותר להזכיר כי, כפי שהובהר בע"פ 2963/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.2.14), בפסקה 34, חילוט נועד, בין היתר, גם למנוע ביצוע של עבירות נוספות באמצעות אותו רכוש שנעשה בו שימוש לביצוע של העבירות נושא ההרשעה.

כמו כן, מכיוון שבמקרה דנן הסדר הטיעון וגזר הדין לא כללו כל רכיב כספי, כגון קנס או חיוב בפיצוי, אין לומר כי עם החילוט של המצלמות ושל ציוד הצילום שבהם בוצעו העבירות על ידי הנאשמים, ישתנה באופן מהותי

האיזון בין מכלול רכיבי הענישה שהוסכמו במסגרת הסדר הטיעון, שהתייחס כאמור רק לרכיבי המאסר.

לא למותר להוסיף כי מלבד המצלמות וציוד הצילום שבאמצעותם כאמור בוצעו העבירות, הוחזרו או יוחזרו לנאשמים, בהסכמת המאשימה, כל יתר הרכוש שלהם שנתפס במסגרת החקירה.

21. סוף דבר, המצלמות וציוד הצילום של הנאשמים שנתפסו במסגרת החקירה, יחולטו, ואילו כל יתר התפוסים של הנאשמים יוחזרו אליהם, כעמדת המאשימה.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ח, 17 מאי 2018, בהעדר הצדדים.

מרדכי לוי, שופט